

ХЪРБЪРТ УЕЛС НОВИЯТ УСКОРТЕЛ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, —

chitanka.info

Ако има човек, който търси игла, а намира жълтица, това е без съмнение моят добър приятел професор Гибърн. Чувал съм, че някои изследователи правели открития, които те самите не са очаквали, но едва ли до такава степен като моя приятел. Той наистина откри, този път без капчица преувеличение, препарат, който ще направи революция в живота на хората. Всъщност искаше да открие само някакво лекарство за стимулиране на цялостната нервна система на изтощени хора, за да бъдат в крак с устрема на нашия век. Самият аз вече няколко пъти съм опитвал новото лекарство и, затова най-добре ще бъде да опиша въздействието му върху моя организъм. По-нататък ще ви стане съвсем ясно какво удивително въздействие оказва то на всички, които търсят нови и неизпитани усещания.

Както е известно на мнозина, професор Гибърн е мой съсед във Фоукстън. Ако не ме лъже паметта, в края на 1899 година негови снимки от различни възрасти бяха поместени в „Стренд Мегъзин“ — невъзможно ми е да проверя точната дата, защото някой е взел този брой от дома ми и още не го е върнал. Читателят навярно си спомня високото чело и необикновено дългите черни вежди, които придават на лицето му мефистофелска осанка. Той живее в една от онези приятни самостоятелни къщи с неустановен стил, които правят още по-интересна западната част на Тъпър Сандгейт роуд. Къщата му има островърх фламандски покрив и мавританска портичка на двора. Когато си е у дома, той работи в стаята с еркереи прозорец, където не една вечер сме пушили и разговаряли. Той е голям шегобиец, но обича да говори за заниманията си; с една дума, професорът е от онези хора, които намират опора и стимул в разговорите, поради което имах възможността да проследя стъпка по стъпка създаването на „новия ускорител“ още от най-ранния му стадий. По-голямата част от експериментите естествено не са проведени във Фоукстън, а на Гауър стрийт, в разкошната нова лаборатория до болницата, в която той пръв започна да работи.

Както знаят всички или поне всички осведомени хора, специалността на Гибърн, поради която той си спечели голяма и заслужена слава сред физиолозите, е въздействието на лекарствата върху нервната система. А в областта на сънотворните, успокоителни и анестетични средства казват, че той е ненадминат. В химията професорът също се ползува със значителен авторитет, а предполагам,

че в неясната и сложна плетеница от загадки по въпроса за ганглийната клетка и осевата тъкан съществуват малки изяснени звена — пак негова заслуга; проблясъци, които ще останат скрити за всички хора, докато той не пожелае да обнародва резултатите си. През последните няколко години професорът работи с особено усърдие по въпроса за възбудителните средства и още преди да открие „новия ускорител“, вече бе постигнал големи успехи. Медицинската наука трябва да му бъде благодарна поне за трите различни и напълно безвредни укрепващи средства с несравними достоинства за лекарската практика. В случаи на изтощение препаратът с название „Гибърн Сиръп В“ е спасил според мене повече хора, отколкото някоя спасителна лодка край морския бряг.

— И все пак не съм доволен от тези средства — сподели той с мен преди около година. — Те или усилват централната двигателна система, без да засягат нервите, или просто увеличават енергията на организма, като намаляват нервната проводимост. При това всички имат неравномерно и локално въздействие. Едно възбужда дейността на сърцето и вътрешните органи, а оставя мозъка в абсолютна апатия; друго влияе на мозъка като шампанско, а не подобрява с нищо слънчевото сплитане. Това, което искам аз и което, ако изобщо е възможно за човешките способности, смятам да постигна, е средство за възбуждане на целия организъм, което за известно време ще повиши тонаса от главата до петите и ще увеличи силите ни два... или даже три пъти повече от силите на другите хора. Какво ще кажете, а? Ето такова нещо искам да открия.

— Но то би било много изморително за хората — забелязах аз.

— Без съмнение. И ще се налага да ядете двойно или тройно и всичко останало да вършите пак така. Но само си помислете какво ще бъде. Представете си: взимате едно такова шишенце — той вдигна едно зелено стъкълце, за да се аргументира. — В това безценно шишенце се крие силата да мислите два пъти по-енергично, да се движите два пъти по-бързо и да вършите два пъти повече работа за дадено време в сравнение с обикновеното.

— Възможно ли е това?

— Според мен, да. В противен случай напразно съм загубил цяла година. Тези различни препарати от хипофосфати например показват,

струва ми се, нещо от този род... Достатъчно е да подействува само един път и половина.

— Наистина е достатъчно — отвърнах.

— Да речем, че сте държавник в затруднено положение. Времето лети, а трябва да се направи нещо бързо. Е?

— Бих дал една доза на частния си секретар — казах аз.

— И печелите два пъти повече време. А я си представете, че искате по-бързо да завършите някоя ваша книга.

— В такива случаи обикновено винаги се упреквам, че изобщо съм се захванал с нея — отвърнах аз.

— Или сте, да речем, някой лекар, затънал до гуша в работа, а се налага да седнете и да обмислите диагнозата. Или адвокат... или някой студент, който зубри за изпит.

— Една лира капката — казах аз, — даже и повече за такива хора в затруднено положение.

— Също и при дуел — рече Гибърн, — където всичко завиди от това кой по-бързо ще натисне спусъка.

— Или при фехтовка — замислено добавих аз.

— Виждате ли — каза Гибърн. — Ако успея да получа такова универсално средство, от него наистина няма да има никаква вреда, освен може би това, че ще ви доближи до старостта в някаква безкрайно малка степен. Но затова пък ще сте живели два пъти повече от останалите...

— Колкото за дуела — замислено казах аз, — смятате ли, че ще бъде честно?

— Това да оставим на секундантите — рече Гибърн.

— И вие наистина мислите, че такова нещо е възможно? — върнах се аз към предишните разсъждения.

— Толкова възможно — отвърна Гибърн и се загледа в нещо, което изтрополи край прозореца, — колкото ей този дилижанс. Всъщност...

Той замълча и ми се усмихна многозначително, после бавно забарабани по бюрото си, където беше зеленото флаконче.

— Струва ми се, че вече знам този състав... Вече се доближавам до нещо. — Нервната усмивка на лицето му издаваше голямото значение на неговото откритие. Той рядко разговаряше за текущите си експерименти, освен ако нещата не бяха почти завършени. — Може би,

може би... няма да се учудя, ако... Може да се получи дори повече от удвояване на енергията, кой знае?

— Велико нещо ще бъде? — подхвърлих аз.

— Велико ще бъде, наистина.

Но не мисля, че той си представяше съвсем ясно величината на своето откритие.

Спомням си, че неведнъж след това сме говорили за лекарството „нов ускорител“, както го нарече той, и всеки път тонът му ставаше все по-убедителен. От време на време професорът се безпокоеше за непредвидените усложнения във физиологично отношение, които биха могли да настъпят при употребата на бъдещото лекарство, и в такива моменти радостта му малко се помрачаваше. Друг път, обзет от нескрито користолюбие, той надълго и усърдно обсъждаше с мен паричната страна на въпроса.

— Хубаво нещо — казваше Гибърн, — грандиозно! Вече съм убеден, че давам нещо на света, и смятам, че ще бъде съвсем разумно той да ми се отплати за това. Да запазиш достойнство в науката, е от голямо значение, но според мен би трябвало да получа монопол над лекарството, примерно за десет години. Не мога да разбера защо само разни празноглавци ще изпитват радостите на живота!

С течение на времето моят интерес към лекарството не отслабна. Дълбоко в себе си винаги съм изпитвал необикновено влечение към метафизиката; винаги съм склонен на парадокси за времето и пространството. И ми се струваше, че Гибърн подготвя именно абсолютен ускорител на живота. Представете си, че всеки човек започне многократно да поглъща дози от това лекарство. Животът му би бил активен и даже рекорден, но още на 11 години той ще бъде възмъжал, на 22 ще бъде зрял, а на 30 ще развие старческа слабост. Види се, по това време Гибърн се опитваше да постигне онова, което природата е направила за евреите и ориенталците: те възмъжават, преди да навършат двадесетте, и остаряват на петдесет години, като през цялото време мислят и действуват по-бързо от нас. Чудотворната сила на лекарствата винаги ми е изглеждала велика. Те могат да подлудят човека, могат да го успокоят, могат да го направят невероятно силен и бодър или безпомощен и слаб, могат да възбудят страстите му или да ги уталожат. И ето сега това ново чудо щеше да попълни чудния арсенал от стъкълца в услуга на докторите. Но Гибърн бе прекалено

нетърпелив да постигне по-бързо техническите подробности по откритието си и затова не обръщаше сериозно внимание на моето становище по въпроса.

На седми или осми август той заяви, че му остава да извърши дестилирането, което щеше да реши неговия провал или успех, а на десети ми събщи, че препаратът е готов и че „новият ускорител“ е вече осезаема действителност за света. Срегнах го на хълма Сандгейт, по пътя за Фоукстън — мисля, че отивах да се подстригвам. Той се завтече да ме посрещне — допускам, че бе тръгнал за дома ми, за да ме посвети незабавно в успеха си. Спомням си, че очите му необичайно блестяха, а лицето му бе пламнало и още тогава забелязах трескавата пъргавина на походката му.

— Готово! — извика, той, сграбчи ръката ми и заговори много бързо. — Повече от готово. Елате у дома и ще видите.

— Наистина?

— Наистина! — извика той. — Невероятно. Елате да видите.

— И действува... два пъти?

— Повече, много повече! Вече се страхувам. Елате да видите лекарството. Само да вкусите. Да го опитате. Най-изумителното лекарство на света.

Той ме сграбчи за ръката и като хукна нагоре по хълма така, че трябваше да галопирам след него, продължи да вика. Край нас мина открит дилижанс и всички пътници обърнаха глави да ни изгледат. Беше един от онези типични за Фоукстън горещи, ясни дни: всеки цвят изглеждаше изключително ярък, всяко очертание — контрастно. Полъхваше ветреца, но като се имаше пред вид хода на Гибърн, и той не бе достатъчен, за да ме разхлади. Задъхано помолих за пощада.

— Бързо ли вървя? — извика Гибърн и позабави хода си, но на мен ми се стори, че само премина в бърз марш.

— Взимали ли сте от лекарството? — изпъшках аз.

— Не — отвърна той. — Най-много да съм глътнал капчица вода от колбата, от която изплакнах и последните остатъци от лекарството. Снощи взех малко. Но досега едва ли е останало нещо.

— И действува два пъти по-бързо? — попитах аз, обилно изпотен, когато приближихме дома му.

— Хиляди пъти, много хиляди пъти! — извика Гибърн и с драматичен жест бурно разтвори тежката гравирана дъбова врата в

ранен английски стил.

— Ох! — простенах аз и поех след него.

— Нямам представа колко пъти ускорява — каза той и извади секретен ключ.

— А вие...

— То хвърля светлина върху психологията на нервната система и с един замах дава съвършено нов характер на теорията за зрителните усещания. Бог знае колко хиляди пъти! Всичко това ще проверим по-нататък... Нека най-напред опитаме самото лекарство.

— Да опитаме лекарството? — възкликнах аз, когато минавахме по тясната тераса.

— Ами да — отвърна Гибърн, като се обърна към мен вече в кабинета си. — Ето го! Ей в това малко зелено шишенце. Стига, разбира се, да не ви е страх...

По характер съм предпазлив човек и само на теория склонен към приключения. Наистина се страхувах. Но... на този свят има и честолюбие.

— Ами... — започнах да се пазаря. — Казвате, че вие сте го опитвали вече, нали?

— Да, опитах го — рече той. — И какво виждате, нищо ми няма. Не е дори неприятно и имам чувството...

Седнах.

— Дайте ми една доза — казах. — Ако ми стане нещо, поне ще си спестя подстригването, защото според мен то е едно от най-омразните задължения на цивилизования човек. Как се взима?

— С вода — отвърна Гибърн и ми подаде една гарафа. После се изправи до писалището и внимателно ме заразглежда: изпитвах чувството, че пред мен стои специалист от улица Харли. — Има малко особен вкус — добави той.

Махнах с ръка.

— Най-напред искам да ви предупредя, че щом го погълнете, незабавно трябва да затворите очи и след около минута внимателно да ги отворите. Зрението остава незасегнато. Зрителното усещане зависи от дължината на вибрациите, а не от броя на импулсите. Но ако точно в този момент очите ви са отворени, получава се тласък върху ретината, особено неприятно виене на свят. Ще останете със здраво затворени очи, нали?

— Добре — казах аз.

— И освен това не се помръдвайте. И не се дърпайте. В противен случай може ужасно да се нараните. Помнете, че ще се движите няколко хиляди пъти по-бързо, отколкото сега: сърце, бели дробове, мускули, мозък — всичко ще действа много по-бързо, без изобщо да съзнавате това. Няма да го усетите, повярвайте ми. Ще се чувствувате тъкмо както сега. Само че всичко около вас ще се движи като че ли много хиляди пъти по-бавно от преди. Ето затова всичко е тъй дяволски интересно.

— Господи! — възкликнах. — И според вас...

— Сега ще видите — рече той и взе една мензура. После хвърли поглед върху вещите на писалището. — Чаши — каза той, — вода. Всичко е тук. Първият път не трябва да се взима много.

Безценната течност звучно изклокочи от малкото флаконче.

— Не забравяйте каквото ви казах — повтори той и преля съдържанието на мензурата в една чаша, също както някой италиански барман налива уиски. — Останете в пълен покой и стиснете силно очи за около две минути. След това слушайте какво ще ви кажа.

Към дозата във всяка чаша той добави по два пръста вода.

— Освен това — продължи той — не оставяйте чашата на масата. Само облегнете ръка върху коляното. Ха така. А сега...

Той вдигна своята чаша.

— За „новия ускорител“ — казах аз.

— За „новия ускорител“ — отвърна той, чукнахме се и пихме. После незабавно затворих очи.

Навярно ви е позната онази пълна забрава, в която изпада човек, когато поеме „райски газ“. Това продължи неопределено време. После чух, че Гибърн ми каза да се събудя, трепнах и отворих очи. Той стоеше насреща, както преди, все още с чаша в ръка. Беше празна, това бе единствената разлика.

— Е? — запитах аз.

— Нещо нередно?

— Нищо. Само лека възбуда. Нищо повече.

— Чувате ли нещо?

— Не — отвърнах аз. — Божичко, каква тишина наистина! Само някакво слабо потропване, като че ли в стаята вали дъжд. Какво е това?

— Звуците, разложени на съставните им елементи — струва ми се, каза Гибърн, но не бях съвсем сигурен. Той погледна през прозореца.

— Виждали ли сте някога завеса на прозорец в такъв вид?

Проследих погледа му и видях разветвения край на завесата, застинал в необикновено положение от лекия полъх на вятъра.

— Не — отговорих аз. — Наистина много чудна работа.

— Ами това? — рече той и разтвори пръстите си, с които държеше чашата. Истинктивно трепнах в очакване тя да се счупи при падането. Но чашата даже не помръдна, само увисна неподвижно във въздуха.

— С една дума — каза Гибърн, — при обикновени условия всеки предмет в първата секунда пада със скорост пет метра. В момента тази чаша пада с такава скорост. Само че, както виждате, тя още не е изминала пътя за една стотна част от секундата. Това може да ви даде известна представа за силата на моя „ускорител“. — Той размаха ръка около бавно спускащата се чаша. На края я хвана за дъното и съвсем внимателно я остави на масата. — Е? — обърна се той към мен и се засмя.

— Изглежда, всичко е наред — казах аз и започнах предпазливо да ставам от стола. Чувствах се отлично, съвсем лек и спокоен, и напълно уверен в себе си. Всичко в мен вървеше страшно бързо. Сърцето ми например биеше с хиляда удара в секунда, но това не ми причиняваше никакво неудобство. Погледнах през прозореца. Някакъв неподвижен велосипедист с наведена глава и замръзнал облак прах зад колелото си изгаряше от желание да настигне забързан открит дилижанс, който изобщо не помръдваше. Зяпнах в почуда при тази невероятна гледка. — Гибърн! — извиках аз. — Колко време действуват тези проклети капки?

— Никой не знае — отвърна той. — Последният път, когато взех от лекарството, легнах да спя, а когато се събудих, то вече не действуваше. Признавам, изплаших се. Вероятно е действувало само няколко минути, но изглеждаше като часове. Според мен обаче действието му изведнъж ще спадне.

Забелязах с гордост, че не изпитвам никакъв страх, навярно защото все пак бяхме двама.

— Да излезем навън — предложих аз.

— Нямам нищо против.

Всички ще ни видях.

— Няма да могат. В никакъв случай! Та ние ще вървим хиляди пъти по-бързо от най-скоростната машина, направена досега. Хайде! Но как? През терасата или през вратата?

Избрахме терасата.

Имал съм много странни приключения, представял съм си и съм чел разни невероятни неща, но най-страшното и чудновато събитие през целия ми живот беше без съмнение това кратко и бурно пътешествие с Гибърн по поляните на Фоукстън под въздействието на „новия ускорител“. Минахме през дворната врата и излязохме на пътя, където най-подробно разгледахме неподвижния трафик. Колелата на дилижанса и някои от краката на конете, краят на камшика и долната челюст на кондуктора, който току-що бе започнал да се прозява, очевидно се движеха, но всичко останало в цялата тази тремава кола стоеше като приковано. Не се дочуваше абсолютно нищо с изключение на някакво едва доловимо потракване от устата на един човек! Кочияшът, кондукторът и единадесет души стояха там като вкаменени детайли на някакъв монумент! Отначало, когато минахме край тях, ефектът бе абсурдно чудноват, но после стана неприятен. Хора като нас и все пак не съвсем, застинали в небрежни пози, недовършили един или друг жест.

Момиче и младеж се усмихваха един на друг: зейнала усмивка, която застрашаваше да продължи навеки. Някаква жена с развята пелерина бе облегла рамо на перилото и наблюдаваше къщата на Гибърн с немигащ поглед на вечността. Един мъж бе вдигнал ръка да поглади мустаците си също като някоя восъчна фигура, друг пък бе протегнал в изморителна поза вдървена ръка с разперени пръсти след отнесената от вятъра шапка. Гледахме ги, смеехме се, но после ни обзе някаква погнуса, обърнахме се и минахме под носа на велосипедиста по посока към ливадите.

— Боже мой! — извика Гибърн. — Я погледнете!

Той вдигна показалец, на върха на който бавно шаваше с крилца една пчела. Тя лазеше полека със скоростта на някой изключително ленив охлюв.

Така стигнахме до Ливадите. Тук безумието изглеждаше безкрайно. Оркестърът свиреше очевидно много силно, въпреки че

всичко, което достигаше до слуха ми, беше ниско, бръмчащо тракане, някаква продължителна въздишка, която от време на време преминаваше в звук, подобен на бавното приглушено тиктакане на някой гигантски стенен часовник. Вкаменели хора стояха изправени; странни, мълчаливи; самоуверени на вид манекени бяха застанали на един крак, както се разхождаха по тревата. Минах край пудел, увиснал във въздуха в момента на скок, и загледах бавното движение на краката му при неговото спускане към земята.

— Господи! Погледнете тук — извика Гибърн и за миг спряхме пред една внушителна личност, облечена в бял фланелен костюм на райе, бели обувки и панамена шапка, точно когато се обръщаше, за да намигне на две празнично облечени дами. Намигване, проследено с такива тънки подробности, достъпни за нас, е нещо съвсем непривлекателно. То загубва напълно веселото си лукавство. Тогава може да се види, че окото не се затваря докрай и че под спускащия се клепах се появява долната част на очната ябълка и една бяла ивица.

— Ако господ не ми отнеме паметта — рекох аз, — вече никога няма да намигам.

— Нито да се усмихвате — продължи Гибърн, загледан в зъбите на ухилените дами.

— Ужасна горещина! — казах аз. — Да вървим по-бавно.

— Дадено — каза Гибърн.

Упътихме се покрай инвалидните столове по пътеката. Мнозина от хората в тези столове изглеждаха почти естествени в пасивните си пози, но разкривените музиканти в червено бяха наистина съвсем жалка гледка. Един господин с мораво лице бе застинал в мига, когато полагаше нечовешки усилия да сгъне вестника си на вятъра; съществуваха най-различни доказателства, че всички тези мудро движещи се хора са облъхвани от доста силен ветреца, който обаче не съществуваше за нас, доколкото можехме да усещаме. Излязохме от тълпата и се отдалечихме, за да се обърнем и погледаме. Беше невероятно чудно да се види цялото това множество, превърнато в картина, доведено до състояние на истински восъчни фигури. Беше нелепо, неестествено. Но то ме изпълваше с някакво необяснимо чувство за радост и превъзходство. Помислете си само! Онова, което бях казал, мислил и вършил, откакто тази течност почна да действа в

жилите ми, бе станало само за едно мигване на всички тези хора, на целия свят.

— „Новият ускорител“... — подхванах аз, но Гибърн ме прекъсна.

— Я вижте онази отвратителна старица — рече той.

— Коя старица?

— Живее до нас — отвърна Гибърн. — Има едно пале, което непрекъснато джавка. Не, изкушението е наистина много голямо!

От време на време у Гибърн има нещо много момчешко и непринудено. И преди да мога да го възпра, той се втурна, грабна нещастното животинче от видимия мир и стремително се затича към възвишенията на края на Ливадите. Всичко беше тъй необикновено! Кучето даже не залая, нито пък се опита да се измъкне, все едно че беше умряло. То като че ли се вдърви в състояние на дълбок сън. Гибърн го хвана за врата, сякаш то беше от дърво.

— Гибърн — извиках аз, — оставете го! — После добавих още нещо. — Ако тичате така — провикнах се аз, — ще подпалите дрехите си. Ленените ви панталони вече задимяха!

Той се потупа по бедрото и спря нерешително.

— Гибърн — извиках, като го доближих, — престанете! Тази горещина е непоносима. Та ние тичаме страшно бързо. Две-три мили в секунда! Помислете: триенето на въздуха!

— Какво? — запита той и погледна кучето.

— Триенето на въздуха — изкрещях аз. — Триенето на въздуха. Много бързо се движим. Като някакви метеорити. Много е горещо. И освен това, Гибърн, цялото тяло ме сърби и съм потен. Вижте, хората бавно започнаха да се раздвижват. Навярно лекарството вече не действа. Оставете това куче.

— А? — запита той.

— Действието на капките минава — повторих аз. — Ние сме разгорещени и то вече не действа. Целият съм вир-вода.

Той ме погледна. След това се обърна към оркестъра, бръмчащото тракане сякаш се ускори. После със силен замах запрати кучето надалеч, то се завъртя във въздуха все така неподвижно и увисна върху чадърчетата на една група разговарящи. Гибърн ме хвана за лакътя.

— Боже мой! — извика той. — Наистина е така! Гореш сърбеж по тялото, да. Я вижте този човек маха с носната си кърпа. Трябва да се измъкваме оттук, бързо!

За щастие не успяхме да сторим това. Защото, ако се бяхме затичали, навярно щяха да ни обгърнат пламъци. Сигурно щяхме да пламнем! И двамата не бяхме помислили за това... И още преди да се затичаме, действието на лекарството секна. Всичко бе станало само за една безкрайно малка частица от секундата. Въздействието на „новия ускорител“ отмина като дръпването на завеса, изчезна само при едно помръдване на ръката. Чух безкрайно тревожния глас на Гибърн:

— Седнете — каза той и аз се тръшнах опърлен на тревата в края на Ливадите. На мястото, където седнах, все още има ивица трева, изгорена при моето сядане. Изведнъж забелязах, че целият застой като че се раздвижи, разложените трептения на оркестъра се сляха бурно в гръмка музика, разхождащите се стъпиха на земята и завървяха нормално, вестниците и знамената се развяха на вятъра, усмивките преминаха в думи, важният господин завърши намигането към дамите и самодоволно отмина, а всички насядали се раздвижиха и заговориха.

Всичко отново оживя и се задвижи заедно с нас или по-скоро ние престанаме да изпреварваме околния свят. Имахме чувството, че току-що сме слезли от бързия влак на някоя гара. За секунда-две нещата около нас сякаш се завъртяха, усетих, че ми се повдига, и с това всичко свърши. Кученцето, което бе увиснало за момент във въздуха, когато Гибърн го захвърли с всичка сила, сега падна със страшна скорост и проби чадъра на една дама.

Така дойде и нашето спасение. С изключение на един стар господин, седнал в един от инвалидните столове — той наистина се сепна, като ни видя, и после от време на време ни поглеждаше подозрително, а на края, струва ми се, каза нещо за нас на жената, която го съпровождаше — съмнявам се дали някой изобщо бе забелязал нашето внезапно появяване сред тълпата. Трябва да сме се появили съвсем неочаквано. Почти веднага престанаме да димим, въпреки че тревата под мен неприятно пареше. Вниманието на всички, включително и на оркестъра от Дружеството за забавления, който по този случай за първи път в своята история започна да свири фалшиво, бе привлечено от изумителния факт и още по-изумителната врява и писъци, причинени от този факт, че едно прилично и прекалено

охранено паленце, което кротко си спяло от източната страна на оркестъра, изведнъж попаднало върху чадърчето на една дама от западната страна. Беше малко по-опърлено поради изключителната скорост, с която бе летяло във въздуха. И то в тези необикновени дни, когато всички се опитахме да бъдем колкото е възможно по-богати душевно, по-глупави и суеверни! Хората скочиха на крака и започнаха да се трупат един връз друг, няколко стола се прекатуриха, полицаите в градината се разтичаха. Не зная как свърши всичко това, бяхме много по-загрижени да се отървем от цялата бъркотия и час по-скоро да изчезнем от погледа на стария господин; кой го знае, може да предизвика някой разпит! Щом изстинахме и се поободрихме след замаяността и умственото объркване, ние станахме и заобикаляйки тълпата, поехме обратно по пътя под Метропол към дома на Гибърн. Но сред цялата тази суматоха до ушите ми съвсем ясно достигнаха думите на господина, чийто стол беше точно до дамата с пробития чадър — той сега отправяше съвсем неоснователни заплахи към един от обслужващите инвалидите с надпис на шапката „Надзирател“.

— Ако вие не сте хвърлили кучето — казваше той, — кой тогава, питам аз?

Внезапното възвръщане на движението и познатите звуци, както и естествената загриженост за самите нас (дрехите ни все още бяха застрашително горещи, а предната част на панталоните по бедрата на Гибърн беше добила бозавокафеникав цвят) ни попречиха да извършим най-подробни наблюдения на всички неща, които бих искал да видя. И наистина при завръщането си не успях да направя нито едно наблюдение с научна стойност. Пчелата, разбира се, бе отлетяла. Погледнах за велосипедиста, но той вече не се виждаше, тъй като бяхме стигнали до горния път на Сандгейт и трафикът го скриваше. Дилижансът обаче със своите вече оживени и раздвижени пасажери потракваше с бърз ход и почти бе стигнал до близката църква.

Забелязахме, че первазът на прозореца, откъдето бяхме излезли от къщата, бе леко опърлен и отпечатъците от стъпките ни по пясъка на пътеката бяха необикновено дълбоки.

Такова беше първото ми преживяване с „новия ускорител“. В действителност бяхме изминали цялото това разстояние, говорили и правили най-различни неща в продължение само на около секунда. Бяхме прекарвали около половин час, докато оркестърът изсвири

навярно само два такта. Но ефектът, който упражни върху нас всичко преживяно, се изрази в това, че целият свят бе спрял, за да можем по-добре да го огледаме. Като вземем пред вид всичко това и особено устрема на нашето излетяване от къщата, този експеримент би могъл да завърши с далеч по-неприятни последствия. Той несъмнено показваше, че Гибърн има още много да научи, преди препаратът му да бъде напълно годен за употреба, но неговата приложимост е извън всякакво съмнение.

От момента на този опит Гибърн сериозно се зае да регулира силата на лекарството и аз неведнъж съм взимал без каквото и да било неуспех в резултатите определени дози под негово наблюдение; трябва да призная обаче, че не смея да излизам навън, когато съм под въздействие на „новия ускорител“. Мога да спомена например, че тази история е написана наведнъж и без прекъсване, като се изключат няколко хапки шоколад. Започнах в 6,25, а сега часовникът ми показва почти една минута след шест и половина. Няма да преувелича, ако кажа колко удобно е да си осигурите малко време за продължителна и непрекъсната работа в ден, пълен с ангажменти. В момента Гибърн работи върху количественото възприемане на своя препарат, като обръща специално внимание на специфичната му реакция върху различните организми. По-късно той се надява да открие „закъснител“, с който да разрежда неговото свръхмощно въздействие. Естествено „закъснителят“ ще има ефект, противоположен на „ускорителя“. Ако пациентът приема само него, ще може да прекара няколко секунди, вместо няколко часа от обикновеното време и по такъв начин да застине в някакво апатично бездействие, подобно на отсъствието на живот в ледник, сред най-оживена и разгорещена обстановка. Двете средства непременно ще извършат истинска революция в цивилизования свят. Това ще бъде началото на нашето бягство от оковите на времето, както казва Карлайл^[1]. От една страна, „ускорителят“ ще ни позволи да съсредоточим до безкрайно голяма степен съзнанието си върху всеки момент или случка, която заслужава цялото ни внимание и сили; от друга страна, „закъснителят“ ще ни осигури най-пасивно спокойствие при безкрайни трудности, неволи или скука. Аз съм навярно твърде оптимистичен по отношение на „закъснителя“, който все още предстои да бъде открит, но за „ускорителя“ вече няма никакво съмнение. Появата му на пазара в

удобна, регулируема форма е въпрос само на няколко месеца. Той ще може да се купува от всички аптеки и други магазини за лекарства в малки зелени флакончета и ще струва скъпо, но като се имат пред вид изключителните му качества, неговата цена едва ли ще бъде прекалено висока. Ускорителят на нервната система, изработен от Гибърн, ще бъде наречен на негово име и ученият се надява, че ще може да го произвежда в три ускорения: 200, 900 и 2000, като препаратите ще се различават по своята опаковка, съответно жълта, розова и бяла.

Без съмнение неговата употреба може да предизвика ред нежелателни неща: защото най-забележителните и вероятно най-престъпните деяния могат да бъдат извършвани безнаказано, като престъпникът, така да се каже, се скрие в някоя пролука на времето. Както всички силни лекарства, то може да бъде използвано и за лоши цели. Ние обаче обсъдихме тази страна на въпроса съвсем подробно и решихме, че съответният проблем е от компетенция на съдебната медицина и следователно с нищо не ни засяга. Ние само ще произвеждаме и продаваме „ускорителя“, а що се отнася до последствията, ще видим.

[1] *Карлайл, Томас* (1795–1881) — английски писател, който оказал силно влияние върху английската литература през деветнадесети век и върху етичните, религиозни и политически възгледи на съвременниците си. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.